

1—2 iunie la îndreptăţita legitimare a continuităţii istorice a românilor pe vatra strămoşească va genera, sîntem siguri, noi pagini inspirate de creaţie muzicală şi muzicologică semnificative pentru autohtonitatea civilizaţiei materiale şi spirituale româneşti. Un alt imperativ se referă la ridicarea pe trepte superioare a intervenţiei criticii la dezbaterile fenomenului sonor contemporan. În întregul demers privind locul şi rolul muzicii în viaţa spirituală a naţiunii căreia aparţinem pornim de la această preţioasă indicaţie cuprinsă în Expunerea la Plenară : „Diversitatea de stiluri, de maniere artistice nu trebuie confundată niciodată cu atitudinea de îngăduinţă faţă de concepţii sau mentalităţi străine ideilor societăţii noastre socialiste“. Se impune intensificarea prezenţei valorilor muzicii în procesul educaţiei estetice, îndeosebi în cadrul scolii de cultură generală, acolo unde este decisivă formarea muzicalităţii publicului larg, însuşirea de către tinerele generaţii a tezaurului creaţiei muzicale cu conţinut patriotic. Considerăm că Uniunea compozitorilor şi celelalte instituţii muzicale trebuie să facă mai mult pentru difuzarea în mod organizat şi sistematic a valorilor autentice în rîndul auditorilor, prin realizarea în întreprinderi, pe platforme industriale, în unităţi agricole a unor întâlniri, dezbateri, audiţii cu participarea

compozitorilor, interpreţilor, pedagogilor, criticilor, acţiuni care să devină edificatoare pentru tendinţele estetice şi de limbaj proprii diferitelor genuri muzicale. Trebuie, de asemenea, să facem totul pentru a depăşi neajunsurile care persistă în activitatea de propagare a muzicii naţionale în viaţa artistică de peste hotare astfel încît aceasta să-şi poată îndeplini rolul înalt de mesagerie ale spiritualităţii româneşti, ale politicii de pace şi colaborare promovată de partidul şi statul nostru.

Încredinţat că dezbaterile stimulate de Plenara lărgită a Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 1—2 iunie şi de cel de al II-lea Congres al Educaţiei Politice şi Culturii Socialiste precum şi documentele adoptate deschid oamenilor de muzică orizonturi noi, canalizînd energiile, promovînd talentele, orientînd eforturile în spiritul cerinţelor majore ale operei de edificare a societăţii noastre socialiste multilateral dezvoltate propun ca aceste principii, idei, îndemnuri, cerinţe să se afle în mod activ şi susţinut la temelia întregii noastre activităţi, generînd analize aprofundate, acţiuni la nivelul instituţiei noastre şi al fiecărui creator de muzică în parte, pe măsura destinului de azi şi de mâine al culturii României Socialiste.

Vasile TOMESCU

17 ani de la Congresul al IX-lea al P.C.R.

Ani—lumină ai muzicii româneşti

Încărcaţi de semnificaţii, de înfăptuiri uriaşe, sînt pentru întreg poporul nostru cei 17 ani — un timp atît de scurt în perspectiva istoriei ! — petrecuţi de la Congresul al IX-lea al P.C.R., congresul afirmării depline a energiilor creatoare sub semnul viziunii consecvent revoluţionare, care a condus România pe o nouă treaptă, calitativ superioară, în toate domeniile existenţei materiale şi spirituale ! Parte integrantă a vastului proces de înnoire spirituală, Muzica poate medita asupra propriului ei demers din această perioadă înregistrînd cu legitime satisfacţii dar şi cu o neabătută exigenţă, deopotrivă marile realizări ca şi răspunderile mereu sporite care îi revin în vastul proces educaţional desfăşurat la dimensiunea întregii naţiuni.

De la Congresul al IX-lea şi pînă la recente documente — între care cu o excepţională valoare teoretic-ordonatoare se înscrie expunerea tovarăşului Nicolae Ceauşescu la plenara lărgită a C.C. al P.C.R. din 1—2 iunie 1982 — o inflexibilă consecvenţă, întemeiată pe profunda cunoaştere a relaţiei dialectice dintre baza materială a societăţii şi dezvoltarea conştiinţei sociale, a vieţii spirituale, caracterizează politica Partidului în domeniul artei şi culturii. Cu inflexibilă consecvenţă, Partidul şi secretarul său general au afirmat funcţia modelatoare, a artei şi culturii în procesul de formare a omului nou, cu înflăcărare au răsunit apelurile adresate tuturor oamenilor de cultură, de a participa cu întreaga lor putere de creaţie la edificarea dimensiunii spi-

rituale a socialismului. Cu profunda convingere că aceasta este — astăzi ca și în trecut — menirea ei istorică, breasla muzicienilor — compozitori, interpreți, muzicologi — nu poate să nu răspundă la vibranta chemare care, într-o inspirată metaforă, a fost rostită de tovarășul Nicolae Ceaușescu la plenara din 1—2 iunie : „*Trebuie să se bea apă numai din izvorul cu apă vie ce izvorăște din pământul udat de sudoarea și sîngele înaintașilor ; numai acest izvor este dătător de viață și inspirație. Nu trebuie să se alerge și să se bea apă din ulcioarele cu apă stătută și în care se toarnă și picături din otrava concepțiilor retrograde și cosmopolite prin care se urmărește să adoarmă conștiința patriotică, revoluționară a creatorilor, a maselor populare și a poporului. Creația literar-artistică din țara noastră trebuie să fie originală, patriotică și umanistă. Numai așa va răspunde cerințelor poporului și totodată va contribui la îmbogățirea culturii și artei universale. Nu imitația, nu uniformizarea, ci diversitatea, redarea specificului propriu al fiecărui popor înseamnă adevărata creație artistică și literară*“.

În domeniul artei și culturii, unul dintre meritele istorice ale perioadei inaugurată de Congresul al IX-lea este acela de a fi instaurat un climat de creație și dezbateri care a dus la combaterea dogmatismului, a pozițiilor exclusiviste, și prin aceasta, într-un cadru de rodnică emulație, la o mai generoasă unire a tuturor forțelor muzicii românești.

În fapt, am participat în acești 17 ani la o dezvoltare necunoscută în trecut a muzicii românești, atât în dinamica creației cît și în realitatea concretă a vieții muzicale : de la revalorificarea tezaurului muzical al trecutului pînă la aportul celor mai tinere generații de muzicieni, de la accentele dinamizatoare ale cîntecelor revoluționare pînă la țesăturile subtile ale armoniilor camerale, spațiul sonor al țării s-a îmbogățit cu semnele multiple ale celor mai nuanțate trăiri spirituale. Oare nu în acești ani au ieșit din tăcere cîntecele lui Ciprian Porumbescu pentru a deveni, în armătura unor texte purtînd însemnele revoluționare ale contemporaneității, imnuri ale României socialiste ? Oare nu în acești ani s-a desăvîrșit, prin strădania atîtor muzicieni și muzicologi, cunoașterea operei lui George Enescu ? Și nu în acești ani am asistat la dezvoltarea fără precedent a forțelor componistice

în toate genurile muzicale, a capacităților și calității interpretative pe întreg teritoriul țării ?

Fenomenul profund al democratizării culturii, definitoriu pentru toată această perioadă din istoria României, se reflectă cu pregnanță și în domeniul muzicii. Uriașa participare de masă la Festivalul Național „Cîntarea României“ a cuprins toate domeniile artei și culturii și este profund semnificativ faptul că inclusiv în genuri de mare profesionalitate cum ar fi muzica de cameră sau spectacolul liric, artiștii amatori înscriu adeseori realizări notabile. La rîndul lor, artiștii și instituțiile profesioniste marchează de la o ediție la alta a Festivalului, creșterea vizibilă a nivelului calitativ ; politica partidului și a statului, de dezvoltare armonioasă a întregii țări își găsește o originală, firească reflectare și în dinamica valorilor a cărei tendință vizibilă este atenuarea și, în anumite situații, evidenta anulare a diferențelor dintre Capitală — în care într-adevăr sînt concentrate forțe de prim rang — și ceea ce numeam altă dată „provincia“ ; dispariția „spiritului provincial“ în artă este unul dintre semnele certe de creștere organică, sănătoasă, a culturii românești. Dar este tot atît de cert că resortul dezvoltărilor viitoare stă tot în luciditatea cu care muzicienii vor ști să-și evalueze împlinirile față de exigențele sporite pe care le crează tocmai dinamica democratizării culturii. Nivelul mereu mai ridicat al cunoștințelor, multiplicitatea solicitărilor culturale pe care le creiază societatea contemporană îi aduc compozitorului, interpretului și comentatorului de muzică obligația de a se judeca mereu autoexigent ; este prima — și cea mai sigură — cheazășie a răspunsului valabil pe care oamenii muzicii sînt chemați să-l dea spiritului mereu viu al Congresului al IX-lea al Partidului, atît de expresiv reflectat în cuvintele rostite de secretarul general al Partidului la încheierea celui de al II-lea Congres al Educației Politice și Culturii Socialiste : „*Trebuie să facem astfel încît activitatea literar-artistică să oglindească cu putere viața, munca și năzuințele poporului nostru, să contribuie la cultivarea nobilelor sentimente de dreptate socială și națională, de muncă, de omenie, la formarea omului nou, cu o înaltă conștiință revoluționară, patriotică, hotărît să învingă orice greutăți, să meargă ferm înainte spre societatea comunistă, visul de aur al omnirii !*“

Radu GHECIU